

Швачка

Анрі Барбюс

Після дощу не гасне день.
Жовтаве сонце, мов перлини,
На все вечірньої години
Проміння бризкає із жмень.

Серед злиденної майстерні
Схилилась, згорблена, вона.
Але веселка чарівна
Їй навіває сни химерні.

Встають в уяві їй дива,
Коли все сяє дощовими
З небес проміннями ясними,
І швачка пісеньку співа.

Співа про далі безбережні,
Про золоті майбутні дні...
І сяють очі неземні,
У мрії вірячи бентежні.

І вірить дівчина проста
У щастя, у красу, у світло,
Немов життя її розквітло,—
І посміхаються уста.

Така довірлива, сп'яніла,
Співаючи пісень старих,
Вона у родичів своїх
Побуть надвечір захотіла.

Але у веселковім сні
Вони далекими здаються.
Вона самотня,— тільки ллються
В душі струмочками пісні.

І, дивлячись у неможливе,
Вона до праці знов стає,—

Та мрійниця-сновія п'є
Знов хвилі музики манливі.

Переклад Миколи Терещенка